

Ήχοι... απροσδόκητοι

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

[Hxoi_poli_1_mesa](#) Ο Γενάρης έφτανε στο τέλος του. Το κρύο δεν ήταν πια τόσο τσουχτερό. Τα παιδιά ξεθαρρεμένα θα γέμιζαν σε λίγο την πλατεία, για να παίξουν. Κι ο Πέτρος θα πήγαινε μαζί τους, αλλά εκείνη τη μέρα δεν γινόταν, περίμεναν επισκέψεις. Θα ερχόταν σήμερα ο Ανέστης, ο συμμαθητής του, με τους γονείς του και τον θείο του τον μουσικό. Ο Πέτρος είχε ενθουσιαστεί πριν δυο βδομάδες με τη μουσική επίδειξη που είχε κάνει ο θείος του Ανέστη σ' εκείνο το πάρτι καθώς έπαιξε μουσική χρησιμοποιώντας μόνο γυάλινα ποτήρια. Δεν είχε ξαναδεί ποτέ του κάτι τέτοιο.

Το κουδούνι χτύπησε. «Ήρθαν, ήρθαν», φώναξε χαρούμενος κι έτρεξε ν' ανοίξει την πόρτα. Οι γονείς του Πέτρου καλωσόρισαν με θερμή τους καλεσμένους τους και έπειτα κάθισαν όλοι μαζί στο σαλόνι. Η οικοδέσποινα έφερε χυμούς, αναψυκτικά και διάφορους μεζέδες και γλυκίσματα, για να τρατάρει μικρούς και μεγάλους. Αφού αντάλλαξαν οι γονείς τα νέα τους, είπε η μαμά [Hxoi_poli_2_mesa](#) απευθυνόμενη στον μουσικό τη παρέας: «Ο μικρός ξετρελάθηκε τις προάλλες στο πάρτι από τη συναυλία σας, όλο για αυτό μας μιλάει, για τη μουσική που «παίξατε» με τα ποτήρια, για τις μελωδίες που μπορούν να βγουν από διάφορα καθημερινά αντικείμενα που υπάρχουν γύρω μας και άλλα πολλά!».

Ο Πέτρος κοκκίνισε και κοίταξε τη μαμά του θυμωμένα. Ήταν ανάγκη να αναφέρει «πόσο ξετρελάθηκε ο μικρός με τη μουσική», μπροστά στον ξένο άνθρωπο; Κάτι τέτοια έκανε η μαμά και μετά άντε να της ξεθυμώσει. Όμως ο θείος του Ανέστη του χάιδεψε το κεφάλι, του χαμογέλασε και απάντησε στη μαμά με ήρεμη και σταθερή φωνή [Hxoi_poli_3_mesa](#) «Σε όλους τους ανθρώπους αρέσει η μουσική. Είτε παίζεται από μια ολόκληρη ορχήστρα είτε παίζεται από μια ταπεινή φουσαρμόνικα. Αλλά σίγουρα είναι εντυπωσιακό να βλέπεις τη μουσική να παράγεται όχι από μουσικά όργανα αλλά από αντικείμενα της καθημερινότητάς μας, όπως ποτήρια, κατσαρόλες, σκούπες και άλλα πολλά. Τη στιγμή που αυτά τα αντικείμενα αρχίσουν να παράγουν μελωδίες ή ρυθμούς, παύουν να είναι απλά αντικείμενα και γίνονται **αυτοσχέδια μουσικά όργανα**. Πλέον πολλά συγκροτήματα και μουσικοί ή καλλιτέχνες του δρόμου ασχολούνται με τέτοιου είδους «όργανα» και μουσικές. Και το ακουστικό αποτέλεσμα μπορεί να είναι

πραγματικά εντυπωσιακό!»

Ο Πέτρος άκουγε με προσήλωση. Η ιδέα, ότι όχι μόνο μουσικά όργανα αλλά και απλά αντικείμενα μπορούν να «παίξουν» μουσική, τον ενθουσίαζε. Άρα η μουσική είναι παντού γύρω μας σε απλούς ήχους της καθημερινότητάς μας!

«Ανέστη, Πέτρο», η μαμά τον διέκοψε από τις σκέψεις του, «γιατί δεν πάτε να παίξετε λίγο στην πλατεία με τους φίλους σας, να πούμε λίγο και εμείς οι μεγάλοι τα δικά μας; Κρίμα είναι, σήμερα που δεν έχει και ψύχρα. Σε καμιά ώρα να είστε πίσω, που θα φύγουν οι γονείς και ο θεός του Ανέστη.»

Έβαλαν τα μπουφάν τους και βγήκαν. Ο Ανέστης άρχισε να περπατάει βιαστικά προς την πλατεία. Ο Πέτρος πήγαινε με πιο αργό βήμα, προβληματισμένος. «Έρχεσαι;» τον ρώτησε ο Ανέστης. «Πήγαινε εσύ, θα σε προλάβω».

Ο πρωταγωνιστής μας σκεφτόταν. Και τότε αφουγκράστηκε τους ήχους της πόλης. Τις κόρνες, τα πατίνια των παιδιών, τα ποδήλατα! Όλοι αυτοί οι ήχοι μπορούσαν να συνδυαστούν τόσο όμορφα και να φτιάξουν μελωδία. Για λίγο ένιωσαν μαέστρος σε συναυλία! Όλη η πόλη μια ορχήστρα! Άφησε αυτό το συναίσθημα να τον συνεπάρει για λίγο.

Image not found or type unknown

«Ε, Πέτρο. Άντε, περνάει η ώρα. Θα έρθεις;», τον φώναξαν οι φίλοι του. «Έρχομαι» απάντησε αυτός και, με το μυαλό του γεμάτο μελωδίες, άρχισε να τρέχει προς την παρέα του, που τον περίμενε για να ξεκινήσουν τα χειμωνιάτικα παιχνίδια τους.

Αλέξανδρος Σαββόπουλος